

[Jørgen Jørgensen.]

det skal vurderes, hvilken Skatteevne en Person har.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Kildeartsbeskatningen, som jo er den indirekte Formuebeskatning, Kommunerne har. Der er ikke i dette Lovforslag ændret ved de Forhøjelser, som i Skattevedtægterne kan fastsættes efter den gældende Lov, hvorefter man kan forhøje Indkomster, der er rundet af Kapital, med 50 pCt., af fast Ejendom med 35 pCt., af Pension med 25 pCt. og af pensionsgivende Indtægt med 15 pCt. Disse Bestemmelser er bibeholdt, og jeg er i al Almindelighed tilfreds med en Ordning af den Art. Men det kan ikke nægtes, at denne Kildeartsbeskatning i disse Tider paa visse Steder kan komme til at virke paa den Maade, at det, den tilsigter, nemlig at være en indirekte Formuebeskatning, ikke i tilstrækkelig Grad kan komme frem i Skatteligningen.

Forudsætningen for at benytte Kildeartsbeskatningen er den, at der foreligger en Indkomst. En Mand med en Millionformue, der i disse Aar ingen Indkomst har, er dermed fritaget for Formueskat til Kommunen. Jeg vil derfor henstille, at man tager op til Overvejelse, om der ikke kunde være Begrundelse for at fastsætte, at de betydelige Beløb, som Staten i disse Aar faar i personlige Skatter af Indkomst og Formue, ikke fradrages ved Ligningen af den personlige Kommuneskat. Thi hvis disse personlige Skattebeløb ikke blev fradraget i Indkomsten, vilde der mange Steder være Mulighed for, at Kommunen kunde faa en rimelig Indtægt af den Skatteyder, som har en Millionformue eller dog en betydelig Formue, men som paa Grund af dette Fradrag ikke bliver Skatteyder til Kommunen for den personlige Skats Vedkommende og derfor heller ikke kommer til at deltage i Udgifterne paa anden Maade, Kirkeskat o. s. v., hvilket der dog var en naturlig Begrundelse for.

At Formueskatten forbeholdes Staten, anser jeg for begrundet, idet den derved kommer til at virke mere ensartet, medens den som Kommunebeskatning vilde virke højest forskelligt de forskellige Steder. Jeg anser ogsaa Kildeartsbeskatningen for at være udmærket brugbar, men jeg tror, man skulde overveje, om der ikke er Muligheder for at gøre den mere effektiv i Kommunerne ved, at personlig Skat, der er betalt til Staten, ikke blev fradraget ved Kommuneskatteligningen. Jeg henstiller dette til Overvejelse under de senere Forhandlinger.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Kom-

munernes Ret til at forhøje og nedsætte Indkomsten efter Skøn. Forholdet er det, at man i Øjeblikket kan foretage 30 pCt.s Forhøjelse i Kommuner, hvor man har Kildeartsbeskatning, og 40 pCt., hvor man ikke har det. Dette foreslaas i Lovforslaget forhøjet til henholdsvis 40 og 50 pCt. Over for dette er der rejst Indvendinger baade af Ordføreren for Venstre og Ordføreren for de Konservative. Jeg vil dog mene, at i disse Tider, hvor Indkomsterne er saa uensartede, vil en saadan udvidet Ret for Kommunalbestyrelserne og Ligningskommissionerne medføre en Mulighed for at skabe en retfærdigere Ligning, end Tilfældet ellers er. Paa hvilken Maade man skal bruge denne Forhøjelse, paa hvilken Maade den skal komme til at virke over for Skatteyderne, afgør jo Kommunalbestyrelserne, bl. a. ved at bestemme, paa hvilket Tidspunkt Forhøjelsen skal begynde.

At give Kommunerne en Ret til at forhøje stærkere, end Tilfældet er nu, hvorved de over for de meget uensartede Indkomster, der findes for Tiden, i højere Grad vil kunne paaligne Skat i Forhold til Bæreevnen, kan jeg ikke se, der er nogen som helst Fare ved. Jeg tror, man burde vise Kommunalbestyrelserne den Tillid at overlade dem en saadan Ret, og jeg tror, at alle Kommunal mænd vilde forstaa det Ansvar, de paatog sig over for dem, de repræsenterer, i dette Tilfælde Skatteyderne i Kommunen.

Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der naturligvis ogsaa paa dette Punkt var meget betænkelig ved en Forhøjelse og talte om, hvor Grænsen i saa Fald vilde være — saa kunde man gaa op til 100 pCt. eller 200 pCt. eller endnu højere —, vil jeg gerne sige, at der er een Ting, man altid bør tage i Betragtning, naar man taler om Indkomstskat: at naar vi kommer ned paa et vist Minimum, faar Indkomsten en helt anden Karakter, end saa længe den ligger oppe over, hvad der maa være strengt nødvendigt til Livets Ophold. Der er en Væsensforskel paa, om man skal betale Skat af sit Overskud, eller om man skal betale en betydelig Skat af en Indtægt, der kun dækker det nødvendigeste til Livets Ophold. Der er en Væsensforskel paa at betale Skat af en Indkomst paa 8 000—10 000 Kr. og paa at betale Skat af en Indkomst paa 1 500—2 000 Kr.

Derfor er der en stærk saglig Begrundelse for ved en Skatteligning at udnytte de Skattemuligheder, der ligger i, at de store Indkomster betaler en forholdsmaessig større Skat end de smaa Indkomster. Det er ikke af Uvilje over for de Folk, der har de store